

[Gert Petersen.]

ringen har taget situationen ud af hænderne på arbejdsmarkedets parter og anbragt den her inde hos os.

Vi har jo hørt de angreb, som er kommet fra højrefløjen i denne sal. De lød yderst uheldssvangre. Min kritik af regeringen og socialdemokratiet skal ikke få mig til at glemme de angreb, som jeg har hørt fra anden side, fra højrefløjen her. Jeg hørte f. eks. hr. Glistrup fortælle, at arbejdsløsheden i Danmark i alt væsentligt skyldtes det høje omkostningsniveau, det vil sige lønningerne, og af den grund skulle man holde op med at give alle disse tillæg til lønningerne. Jo mere hr. Glistrup havde bladret i de papirer, han havde fået tildelt, jo flere tillæg havde han opdaget. Jeg tror, almindelige lønmodtagere vil se lidt anderledes på det problem, end hr. Glistrup gør. Sandheden er, at de almindelige lønmodtagere, først og fremmest de lavtlønnede, som jeg sagde tidligere, bliver snydt af det her. Hr. Glistrup synes åbenbart — og jeg erkender, det er en forskel mellem hr. Glistrup og socialdemokratiet — hr. Glistrup synes åbenbart ikke, de bliver snydt tilstrækkeligt.

Når hr. Glistrup siger, at arbejdsløsheden i dette land i alt væsentligt skyldes det høje lønniveau, det høje omkostningsniveau, så må man spørge sig selv: hvad skyldes så arbejdsløsheden i De Forenede Stater? Hvad skyldes arbejdsløsheden i Vesttyskland? Hvad i Italien? Hvad i Frankrig? Hvad i England? Ja, det ser altså ud til, at samtlige kapitalistiske lande har et for højt lønniveau, hvis vi skal rette os efter den påstand, som hr. Glistrup slynger ud.

Jeg kunne ydermere spørge: hvorfor er der så ikke arbejdsløshed i Sverige, er deres lønniveau ikke for højt? Det er faktisk ganske højt. Men det kunne jo være, det skyldtes, at man i Sverige har gennemført nogle af de mekanismer, som hr. Glistrup ellers er så forfærdet over, nemlig mekanismer til en vis samfundsmæssig styring af økonomien. Det er en af forskellene mellem Danmark og Sverige, mellem de lande, jeg nævnte, og Sverige.

Nu vel, der er nogle, der mener — og jeg synes, der er grund til at minde om det, for det sker jo, at der drypper honning fra læberne, og så lægger man kun mærke til denne honning og glemmer, hvad der er

sagt i går og i forgårs og i førforgårs — der er nogle, der mener, som hr. Glistrup engang skrev, at hvad der er godt for kapitalejerne, det er også godt for Danmark. Det er et standpunkt. Jeg er ikke enig i det, men det er da et standpunkt. Jeg skal indrømme, at vi nærmer os problemerne fra den stik modsatte synsvinkel. Det, jeg kritiserer socialdemokratiet for, selv om jeg godt kan se forskellen — den synes jeg nok jeg har understreget nu — er, at også socialdemokratiet ligger under for det synspunkt, at hvad der er godt for kapitalejerne, det er godt for Danmark. Det er det, man styrer efter. Det bevirker, at man i den nuværende situation i realiteten forbyder arbejderne at forsvare sig selv og lægger forsvaret for arbejderne ind i denne sal, vel vidende, at der er et massivt borgerligt flertal, som vil være i stand til at gennemføre et nedskæringsfelttog og benytte den nuværende situation til et nedskæringsfelttog.

Vel er Danmark kriseram, det har vi talt meget om igennem hele det sidste år, den arbejdsløshed, som findes, og som er fuldkommen katastrofal, men det er alligevel interessant, og når vi nu står netop i denne situation, så maler man billedet endnu sortere, end det faktisk er. Jeg har hørt valuta-balancen blive bragt på bane igen i dag. Sandheden er jo, at Danmarks valutariske forhold er ganske betydeligt forbedret. Der er nogle, der vil mene, vi kan takke hr. Poul Hartling for det. Nå ja, men den pris, som den forhenværende statsminister pålagde det danske samfund at betale, det var en pris i form af 100.000-150.000 arbejdsløse. Det har faktisk formindsket valutaunderskuddet. Det er heller ikke så svært at få lån i udlandet, som det bliver påstået heroppefra, hvor det på det nærmeste bliver gjort umuligt.

Jeg har aldrig nogen sinde hørt i den tid, jeg kan huske, at Danmark havde råd til en storkonflikt. Man har altid sagt, når vi stod foran en storkonflikt: det har vi ikke råd til. Men vi har altså råd til — og det være sagt både til regeringen og til de borgerlige partier — vi har altså råd til at påtvinge store dele af befolkningen en løsning, som de vil være inderligt utilfredse med, som uundgåeligt vil avle uro, surhed, dårligt klima på arbejdspladserne. Jeg tror, det er det, vi ikke har råd til; jeg tror, man er slået ind på